

Hồi 28

Vân Mộng nữ thần



Tử Hư nghênh ngang bước vào, thấy hai nữ nhân trừng mắt nhìn hấn, thần sắc không thiện, hiển nhiên không hoan nghênh hấn, thậm kêu hồng hét. Bước đến đối diện bọn họ, hấn mới suy xét nguyên nhân chân chính khiến mình đến nơi này, cái gì mà không dám ngủ, tìm cơ hội tiếp cận ảo thuật mỹ nữ, toàn là lý do không thuyết phục.

Lúc này cả bản thân hấn cũng trở nên hồ đồ, vì sao muốn đến nơi này mạo phạm giai nhân chứ? Chẳng lẽ lại là bị quỷ mê?

Bách Thuần không vui nói: “Nữ nhi bọn ta đang tâm sự, Lang tiên sinh nếu không có chuyện gì đặc biệt, mời lập tức quay về Phong Trúc Các, nghỉ ngơi cho tốt, chớ để ngày mai không có tinh thần vẽ tranh”.

Ô Tử Hư biết Bách Thuần đã tức giận thật sự, liền nhìn qua Vô Song Nữ ngồi kề vai với nàng, nữ nhân này cũng đang nhìn hấn với ánh mắt gây hấn, khóe miệng lộ chút thần sắc khinh thường, biết muốn từ nơi nàng hạ thủ giải khốn, chẳng khác nào là chặt cây tìm cá, vội thủ tiêu ý niệm đó.

Chỉ hận nhất thời vẫn chưa tìm được lý do ‘lưu lại’, chỉ đành thuận miệng nói bừa, tranh thủ thêm chút thời gian suy nghĩ, nói: “Liệu có phải khi ta hoàn thành bảy bức mỹ nhân đồ khiến đại tiểu thư hài lòng, chỉ cần ta triệu đại tiểu thư đến nơi nào, đại tiểu thư lập tức đến nơi đó, bất luận đại tiểu thư đang làm chuyện gì, hay là đang vui vẻ với bất kỳ ai?”.

Bách Thuần tức giận hỏi: “Người đến đây là vì hỏi mấy câu này sao?”.

Ô Tử Hư cười khể nói: “Đại tiểu thư cho ta một đáp án chắc chắn, sau đó ta sẽ nói nguyên nhân lúc này ta đến viếng thăm Tình Trúc Các”.

Lại nói với Vô Song Nữ: “Song Song cô nương có thể làm chứng cho bọn ta”.

Bách Thuần không cách nào gây khó được hấn, gật đầu nói: “Được! Nếu người có thể trong ba ngày vẽ xong bốn bức tranh, hai ngày kế tiếp, chỉ cần có lệnh triệu của Lang tiên sinh, Bách Thuần sẽ lập tức theo mệnh, thế nào? Dám đáp ứng không?”.

Ô Tử Hư vui vẻ nói: “Cứ quyết định như thế”.

Bách Thuần lạnh lùng thốt: “Bây giờ có thể rút đi chưa?”.

Ô Tử Hư nói: “Còn một chuyện nữa, làm xong lập tức rút liền”.

Không đợi Bách Thuần lên tiếng, quay sang chỉ bức “Cổ chiến xa nữ thần” trên vách, nói: “Ta là đến vẽ mắt cho rồng, đề tự cho bức tranh này, như thế nó mới có thể lưu truyền thiên thu vạn thế”.

Bách Thuần còn biết nói gì, không muốn hấn đem bức vẽ đã chiếm cảm tình của mình đi, tuy biết là hấn mượn có nói trong lúc cấp bách, nhưng rất khó cự tuyệt yêu cầu hợp tình hợp lý của hấn. Tên háo sắc này chắc là thấy Song Song ngồi thuyền đến đây, nổi lòng hura dạ vượn, mượn có đến thân cận Song Song.

Vô Song Nữ lạnh nhạt hỏi: “Lang tiền sinh muốn đề thế nào đây? Có thể nói trước nghe thử hay không?”.

Bách Thuần bưng tỉnh trong lòng, biết nàng là muốn biết thêm một chút về việc của bức tranh.

Ô Tử Hư thấy Vô Song Nữ có “phản ứng”. Lập tức lộ vẻ hớn hỏ, tâm hồn lơ lửng trên không, buột miệng thốt: “Vân Mộng nữ thần thì thế nào?”.

Vô Song Nữ và Bách Thuần đồng thời thất thanh: “Cái gì?”. Kế tiếp cô nhìn ta, ta nhìn cô, đều không hiểu đối phương vì sao có phản ứng giống mình.

Nhất thời ba người không nói gì với nhau.

Không khí cực kỳ cổ quái.

Ô Tử Hư hồi phục đầu tiên, hai tay mở ra nói: “Vân Mộng nữ thần! Tên không đủ đẹp sao? Có vấn đề gì à? Thật có thi ý mà!”.

Vô Song Nữ không thể khống chế sắc mặt chuyển thành trắng bạch, khẽ cúi đầu. Sau khi thân cữu đưa nàng đến Bách Hí đoàn, nàng nghiền răng khổ luyện kỹ nghệ, ý chí kiên trì mạnh mẽ, so với người khác thì càng dũng cảm, kiên cường. Thế nhưng trải qua việc hôn mê khác thường khi nấy, tình cảnh trong lòng nàng đã không còn phân minh rõ ràng như trước. Câu “Vân Mộng nữ thần” của Ngũ Độn Đạo, đã khuấy động sóng gió trong lòng nàng, ảo giác và hiện thực kết hợp cùng nhau, làm cho nàng dù quen với việc ẩn giấu tâm sự, cũng nhìn không được thất thanh kinh hô, lộ ra mặt yếu đuối trong nàng. Lúc này nàng tâm loạn thần mê, bất quá cho dù có thiên ngôn vạn ngôn, muốn hỏi mình bạch vấn đề, lại biết tuyệt không nên đề xuất, bởi vì sẽ tiết lộ nội tình của nàng.

Bách Thuần nhìn Ô Tử Hư, hỏi: “Vân Mộng phải chăng chỉ Vân Mộng Trạch, địa phương này cùng người trong tranh có liên hệ gì?”.

Ô Tử Hư hoàn toàn không minh bạch vì sao hai nữ nhân này có phản ứng mạnh như thế, đặc biệt là Song Song, sắc mặt kịch biến, gần như tắc tiếng không nói nên lời. May mà hần giỏi nhất là tùy cơ ứng biến, hai mắt đảo lộn, nói: “Đương nhiên có quan hệ trực tiếp, bằng không sao có thể gọi như thế. Khà! Mời nghe ta giải thích tường tận đây. Trước khi đến Lạc Dương, ta từng đi chu du hồ, đường qua Quân Sơn Đảo, thắng địa như thế, sao chịu bỏ qua, liền lên núi du lãm, đến Nhị Phi Mộ ở chân núi đông bái tế Tương mỹ nhân. Vừa rồi ta linh cơ xao động, nghĩ đến mỹ nhân trong tranh, rất nhiều khả năng là nhị phi đến nhập mộng. Hắc! Vân Mộng Trạch là cổ danh của Động Đình Hồ, gọi nàng là Vân Mộng nữ thần, càng có cổ ý. Hai vị mỹ nhân cho ta một vài ý kiến, tên gọi này liệu có phải rất thích hợp hay không”.

Bách Thuần nhìn thần tình biến hóa của hần, biết hần ăn nói lung tung, thế nhưng vì nàng từng lập thệ, đáp ứng Tiền Thế Thần không tiết lộ chuyện có liên quan đến Vân Mộng, tuy trực giác cảm thấy tên háo sắc này nói có liên quan với tiểu Vân Mộng, nhưng không thể chỉ ra hần đang hồ ngôn loạn ngữ, trong nhất thời nói không ra lời.

oOo

Cô Nguyệt Minh quen đường bước vào cổng Tinh Trúc Các. Y đã lấy lý do biết đường, cự tuyệt kiến nghị phái tù nữ dẫn dẫn đường của Chu Bàn Tử, một mình đi gặp Bách Thuần.

Lầu chính Tinh Trúc Các đèn sáng rõ, ầm ầm truyền lại thanh âm nam tử đang nói, ầm ầm nhận ra người nói là Ô Tử Hư, lúc muốn nghe rõ Ô Tử Hư đang nói gì thì bên trong đột nhiên im lặng.

Cô Nguyệt Minh bước lên bậc cấp, hai tay chấp lại, thông thả bước qua cửa vào trong.

Ba cặp mắt tựa như sáu mũi tên bắn đến y, trong đó có một cặp mắt bùng lên sáng cơ hàn ý mãnh liệt rồi nhanh chóng biến mất.

Cô Nguyệt Minh từ khi trở thành người truy bắt tặc đạo bị truy nã chuyên dùng của Hoàng thượng, biến thành cây đinh trong mắt bọn hắc đạo, bị bọn chúng hận đến xương tủy, bất cứ lúc nào cũng sống giữa ranh giới sống và chết, vì thế tác phong hành sự không giống người thường, lần này y dùng thủ pháp thám xét bất ngờ, liền xuất hiện trước mắt đối tượng

khảo thí, từ người đầu tiên trong đó cũng là người có phản ứng trực tiếp nhất, phán đoán chân ý trong lòng đối tượng, từ đó phân biệt địch bạn.

Bách Thuần giọng bất ngờ hô: “Khách quý đến lâu, thật không nghĩ Cô đại ca sẽ đến”.

Ánh mắt Cô Nguyệt Minh nhìn sang Vô Song Nữ, vừa nhìn qua đã từ đường nét xinh đẹp nửa phần mặt dưới nhận ra là nữ lang ở bến đò, cái miệng nhỏ dường như nói với y một câu mà y không thể nhớ được, đã thành ấn tượng sâu sắc y suốt đời khó quên.

Y luôn có cảm giác gương mặt nàng rất đẹp, nhưng khi thấy toàn bộ gương mặt nàng, vẫn không kiềm được sự tán thưởng trong lòng. Hấp dẫn nhất chính là đôi mắt thần bí thâm thúy của nàng, trong đó dường như ẩn tàng vô số bí mật đang chờ khai phá.

Đối với Cô Nguyệt Minh mà nói, cảm xúc này chưa từng có qua, cho dù là mỹ nữ xuất sắc như Bách Thuần, y cũng có thể xem như bình thường, không hề sinh ra cảm xúc hứng phấn. Nhưng nữ lang này lại giống như một hòn lửa hừng hực trong thế giới băng tuyết lạnh lẽo của y, khiến y cảm thấy ấm áp trong lòng.

Nữ lang sau khi thu lại cừu hận trong mắt, khẽ cúi đầu nhằm che giấu sự chấn kinh trong lòng.

Ô Tử Hư thì thần tình có chút lúng túng, lại có chút kinh sợ bất an, hướng đến y cười nói: “Cô huynh khỏe chứ!”.

Bách Thuần ngừng lại, ánh mắt lấp lánh nhìn sang Ô Tử Hư, rõ ràng vì thần thái giống như mới quen biết của Ô Tử Hư đối với Cô Nguyệt Minh mà cảm thấy nghi ngờ.

Trong sát na, Cô Nguyệt Minh đã nắm được tình thế vi diệu giữa bốn người, chỉ cần một câu nói của y, xương sống xuyên suốt của cả mối quan hệ này sẽ lập tức gãy đổ, không thể phục hồi.

Lòng chuyển động, Cô Nguyệt Minh hướng Ô Tử Hư nhíu mày nói: “Tên háo sắc người tính xấu không đổi, ở kinh sư thế nào, đến Lạc Dương vẫn y thế ấy”.

Lại quay sang nói với Bách Thuần: “Bách Thuần không nên trách hấn, hấn mà không háo sắc thì cũng vẽ chẳng ra gì cả”.

Mấy câu này đã giải vây cho Ô Tử Hư, còn gián tiếp giải thích thần thái lúng túng của hấn, là vì sợ Cô Nguyệt Minh chọc phá hấn.

Bách Thuần hơi ngạc nhiên, rõ ràng vì Cô Nguyệt Minh nói khác với những gì nàng nghĩ, nhất thời không thể hiểu được.

Ô Tử Hư rút được tảng đá trong lòng, lập tức phấn khởi lên, lập tức ra về nói: “Nguyệt Minh hiểu ta nhất, khà! Hiểu ta nhất”.

Ánh mắt Cô Nguyệt Minh dừng trên người Vô Song Nữ, thần tình ra vẻ không quen biết, nói: “Vị cô nương này...”.

Bách Thuần quay đầu nhìn Vô Song Nữ, nói: “Song Song muội tử cũng giống Lang tiên sinh, là thân phận khách khanh ở Hồng Diệp Lâu bọn muội, sẽ biểu diễn ảo thuật trong yến tiệc kỷ niệm mười năm, muội tử rất giỏi về phương diện đó, không thẹn với bốn chữ vô cùng tuyệt diệu”.

Vô Song Nữ lại nhìn Cô Nguyệt Minh, thần sắc bình tĩnh, nói: “Thỉnh Cô tiên sinh chỉ giáo”.

Cô Nguyệt Minh liền chắc chắn nữ nhân tự xưng là Song Song này chính là cô nương đã hiểu lầm mình.

Nàng sở dĩ đến Lạc Dương, mục đích chỉ có một, đó là giết mình để báo cừu cho Tiết Đình Hao, bởi vì cho rằng Cô Nguyệt Minh y đã bức tử Tiết Đình Hao.

Kế hoạch ban đầu của nàng là bày bố cục diện giết y ở Quân Sơn Uyển, sau khi nhìn thấy tấm thiệp mời dự yến của Hồng Diệp Lâu y bỏ trên bàn liền cải biến chủ ý, cảm thấy ở khung cảnh không gian trong tiệc, có thể bằng ảo thuật chế tạo hình thế có lợi hơn để ám sát y, lập tức đến Hồng Diệp Lâu làm chuyên gia biểu diễn ảo thuật.

Phát hiện này khiến y cảm thấy vô cùng kích thích, lập tức tràn trề hứng thú.

Có thể chết trong tay mỹ nhân này, xem ra tốt hơn là chết trong tay người khác.

Đây phải chăng là vận mệnh, từ thời khắc mới gặp nàng, y đã cảm thấy bản thân và nàng có sự liên hệ không bình thường, mối liên hệ này phải chăng là sự chú định y sẽ chết trong tay nàng?

Y vốn tính khi gặp lại nàng, sẽ giải thích rõ ràng nguyên nhân Tiết Đình Hao tự tận cho nàng, giải tỏa hiểu lầm, thế nhưng hiện tại lại có chút không muốn làm như thế.

Ài! Trừ phi bản thân nhất ý tìm chết, bằng không dưới sự giới bị cao độ của Cô Nguyệt Minh y, ai có bản lĩnh giết y? Y đương nhiên không thể để người giết, cho dù không muốn sống nữa, cũng phải tìm được Sở hạp trước, bảo đảm cho Hoa Mộng phu nhân, mới có thể có suy nghĩ khác.

Bất quá y thật sự muốn hưởng thụ cảm giác có cơ hội bị giết, đó cũng là phương cách duy nhất khiến y thể nghiệm hứng thú chân thực của sinh mệnh.

Mấy ý nghĩ đó xẹt qua đầu y như điện quang hỏa thạch, y nghe bản thân trả lời: “Mong ở buổi tiệc được thưởng thức biểu diễn của Song Song cô nương”.

Bách Thuần ngây ngốc, cặp mắt đẹp hiện lên thần sắc không hiểu, nhìn chăm chú Cô Nguyệt Minh.

Đôi mắt Vô Song Nữ sáng lên, đứng dậy nói: “Nơi này chắc không còn chuyện của ta, ta muốn quay về Vũ Trúc Các nghỉ ngơi”.

Nói dứt không đợi Bách Thuần đáp ứng, tự mình bước ra cửa bỏ đi.

Ba người sáu con mắt nhìn theo bóng ảnh uyển chuyển của nàng biến mất ngoài cửa, mỗi người đều có cảm giác khác thường.

Bách Thuần thầm nghĩ chẳng lẽ Cô Nguyệt Minh luôn cô độc vô tình, lại động tâm với cô gái đó?

Ô Tử Hư thì đang nghĩ, luận sức hấp dẫn, Song Song thực không dưới Bách Thuần, nếu y phải chọn giữa hai nàng, sẽ là vấn đề vô cùng nan giải.

Cô Nguyệt Minh thì sinh ra xung động muốn đuổi theo nàng giải thích tất cả, không phải lấy lòng nàng, chỉ hy vọng nàng không tiếp tục sống trong cũi hặn, tâm cảnh có thể hồi phục sự thanh thản.

Bách Thuần thở nhẹ một hơi, gọi: “Cô đại ca!”.

Cô Nguyệt Minh thần sắc bình tĩnh nhìn nàng, nói: “Bách Thuần nhất định là kỳ quái vì sao ta đột nhiên đến thăm, nhưng chó nên thấy lạ, ta chỉ là muốn thưởng thức lại bức tranh xuất sắc nhất trong đời của lão Lang, không có chuyện gì khác”.

Ô Tử Hư thần sắc sáng bừng, hiển hiện vui sướng vì gặp được người tri âm, sự thực lại là hy vọng Cô Nguyệt Minh có thể nhìn ra kỳ tích, cười hà hà nói: “Mời Nguyệt Minh!”.

Cô Nguyệt Minh đi đến cạnh Ô Tử Hư, định thần nhìn bức tranh.

Ô Tử Hư chuyển thân, đứng ngang hàng với Cô Nguyệt Minh, không phải nhìn tranh, mà là chú ý thần tình biến hóa của Cô Nguyệt Minh.

Bách Thuần như có suy tư nhìn sau lưng hai người, sau đó lùi lại, đến ghế dài ngồi xuống, ánh mắt lại không thể rời khỏi bọn họ.

Đêm mát như nước.

Ngoài các truyền vào bản hợp tấu của côn trùng, hoa cỏ trong sân tỏa ra hương thơm trong lành, ánh trăng lóng lánh chiếu qua song, trong sảnh không khí yên tĩnh bình hòa.

Trong lòng Bách Thuần dâng lên cảm giác kỳ dị.

Tình cảnh trước mắt, tựa như mỗi thời khắc đang chứng kiến đều đã từng thấy, ấn tượng còn hết sức sâu sắc. Lại biết đây chắc chắn là một ảo giác, hai người bọn họ là lần đầu gặp nhau ở Tinh Trúc Các.

Ô Tử Hư kiên nhẫn chờ một hồi lâu, đến lúc nhin không được đành lên tiếng: "Thế nào?".

Câu này rơi vào tai Bách Thuần, còn cho rằng Ô Tử Hư muốn nghe bình luận của Cô Nguyệt Minh, Cô Nguyệt Minh lại hiểu hần muốn hỏi mỹ nữ trong tranh phải chăng giống như lần đầu y nhìn bức tranh này, có biến hóa sống lại hay không.

Cô Nguyệt Minh không có biểu thị gì, thở ra một hơi, nói: "Ta phải đi rồi!".

Ô Tử Hư còn cho rằng y có lời riêng muốn nói với mình, vội nói: "Ta cũng phải đi rồi! Để ta đưa Cô huynh một đoạn".

Bách Thuần đứng lên, vui vẻ nói: "Ta cũng đưa Cô đại ca một đoạn".

Cô Nguyệt Minh chậm chậm chuyển thân, hờ hững nói: "Ai cũng không cần đưa ta, ta thích đi một mình".

Nói dứt bước đi về phía cổng lớn.

Ô Tử Hư nhìn theo sau lưng Cô Nguyệt Minh, lại nhìn Bách Thuần đang bĩu môi, đột nhiên như tỉnh mộng gào lớn: "Cô huynh! Cô huynh!", đuổi theo ra cổng lớn.

oOo

Vô Song Nữ khua nhẹ mái chèo, con thuyền ly khai bờ hồ.

Cho đến lúc này, nàng vẫn chưa có thể bình tĩnh lại, gặp mặt cừu nhân giết thân cừu chỉ là một nguyên nhân. May mà Cô Nguyệt Minh không nhận ra nàng, bằng không đại kế báo cừu đã như nước trôi về đông.

Bắt đầu từ một đêm mười năm trước, sinh mệnh của nàng đã không còn thuộc quyền sở hữu của nàng. Danh dự và thanh bạch của cha, trở thành gánh nặng trầm trọng nhất của nàng, là lý do duy nhất để nàng sống. Chỉ có sự thanh bạch của cha, nàng mới có thể đối diện với mẹ trên trời, từ đó buông bỏ gánh nặng không thể gánh vác này.

Cái chết của thân cữu, khiến tất cả hy vọng của nàng tiêu tan, chỉ có cữu hận mới có thể giúp nàng chống đỡ đến giờ.

Thế nhưng vừa rồi trong sát na thoáng thấy Vân Mộng nữ thần, chuyện không thể ngờ nhất đã phát sinh. Trời đất đột nhiên xoay chuyển, khi nàng 'tỉnh' lại, nàng không phải ở trong Tinh Trúc Các, mà là đứng trên đầu thành một tòa sơn thành, nhìn xuống đồi núi bình nguyên mệnh mông bên dưới, một con sông vắt ngang ở xa xa.

Mặt trăng còn chưa lên, trời đêm ôn như như nước, gió núi nhẹ nhàng thổi qua.

Đột nhiên nàng cảm thấy bên mình có biến, kinh hãi nhìn qua, nữ thần trong tranh đã sống lại, đang oai nghiêm đứng cách nàng hơn nửa trượng trên đầu tường, chăm chú lên bầu trời đêm, mái tóc dài bay phất phới sau lưng, giống như hỏa diễm hùng hục.

Vô Song Nữ há miệng muốn hỏi nàng là ai, nhưng không thể phát ra bất kỳ thanh âm nào. Nàng như ở đó, lại như không ở đó. Giống như thân rơi vào mộng vực, mộng do tâm sinh, nhưng mộng lại quay đầu không chế tâm.

Nữ thần tựa như chú ý đến sự tồn tại của nàng, quay đầu nhìn nàng, cặp mắt nữ thần giống như bảo thạch phát ra dị mang nhiếp người.

Một sự thống khổ tê tâm liệt phế tràn ngập trong lòng Vô Song Nữ, tiếp đó trời đất quay cuồng, lúc người tỉnh lại, đã quay về thế giới hiện thực ở Tinh Trúc Các.

Nếu tên Ngũ Độn Đạo háo sắc đó không có đặt tên cho mỹ nữ trong bức tranh là Vân Mộng nữ thần, cho dù ảo tượng chân thật như thế, dẫn dắt cảm giác thâm sâu nhất trong nàng, nàng vẫn có thể giải thích việc bản thân đột nhiên hôn mê.

Nhưng khi Ngũ Độn Đạo nói ra bốn chữ Vân Mộng nữ thần, phảng phất như một luồng sét đánh thẳng vào trong tâm khảm nàng, kinh động lòng nàng, triệt để phá mạch suy nghĩ mà nàng còn chưa kịp suy xét. Thế giới trong nàng bị lật lộn lên, không thể tiếp tục, cũng vĩnh viễn không có khả năng hồi phục nguyên trạng.

Vân Mộng nữ thần, đó là nữ thần của Vân Mộng Trạch, là nữ thần mỹ lệ sai khiến cổ thành ẩn tàng trong nhân thế ngàn năm qua.

Bản thân và nữ thần có quan hệ gì đây?

Tim kiếm đáp án chỉ có một biện pháp, đó là bức Ngũ Độn Đạo thổ lộ chân tướng.

- o O o -